

SEBASTIAN FITZEK

ΤΟ ΠΕΙΡΑΜΑ

μετάφραση
Δέσποινα Κανελλοπούλου

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΔΙΟΠΤΡΑ

Στην Γκερλίντε

Δεν φοβάμαι τον θάνατο.
Απλώς δεν θα ήθελα να είμαι εκεί όταν έρθει.
Γούντι Άλεν

71 μέρες πριν από τον Τρόμο

*Σελ. 1 κ.ε. του ιατρικού φακέλου
υπ' αρ. 131071/ΒΛ*

Όνειρο ήταν, ευτυχώς. Δεν ήταν γυμνή. Ούτε τα πόδια της ήταν δεμένα σε μια παμπάλαια καρέκλα γυναικολόγου ενώ ο παρανοϊκός τακτοποιούσε τα εργαλεία του σ' ένα σκουριασμένο τραπεζάκι. Στην αρχή, όταν τον είδε να γυρίζει προς το μέρος της, δεν μπόρεσε να καταλάβει τι ακριβώς κρατούσε στο αιματοβαμμένο χέρι του. Και μετά, όταν το είδε, ήθελε να κλείσει τα μάτια της, αλλά δεν τα κατάφερε. Δεν μπορούσε να αποστρέψει το βλέμμα της από το πυρακτωμένο σίδερο που πλησίαζε αργά το κορμί της. Ο άγνωστος με το παραμορφωμένο, καμένο πρόσωπο είχε συρράψει τα βλέφαρά της στις κόγχες των ματιών της με καρφωτικό πιστόλι. Πίστευε πως ήταν αδύνατο να βιώσει μεγαλύτερο πόνο στη σύντομη ζωή που της απέμενε. Αλλά μόλις έπαψε να βλέπει το πυρακτωμένο σίδερο και άρχισε να νιώθει μια αυξανόμενη ζέστη ανάμεσα στα πόδια της, υποψιάστηκε πως τα βασανιστήρια που είχε υποστεί τις τελευταίες ώρες δεν ήταν παρά μόνο η πρώτη πράξη του δράματος.

Και μετά, πάνω που νόμισε πως άρχισε να μυρίζει καμένη σάρκα, όλα σκοτεινιάσαν. Το υγρό υπόγειο όπου βρισκόταν αιχμάλωτη, η λάμπα αλογόνου που τρεμόπαιζε πάνω από το κεφάλι της, η καρέκλα των βασανιστηρίων και το μεταλλικό τραπεζάκι χάθηκαν, αφήνοντας πίσω τους ένα μαύρο κενό.

Δόξα τω Θεώ, σκέφτηκε, όνειρο ήταν. Άνοιξε τα μάτια της. Αλλά δεν καταλάβαινε τίποτε απ' όσα έβλεπε.

Ο εφιάλτης στον οποίο ήταν εγκλωβισμένη δεν είχε χαθεί· απλώς άλλαξε μορφή.

Πού βρίσκομαι;

Αν έκρινε από τη διαρρύθμιση του χώρου, βρισκόταν σ' ένα δωμάτιο κάποιου παρακμιακού ξενοδοχείου. Το πάπλωμα στο ετοιμόρροπο διπλό κρεβάτι ήταν πενταβρόμικο και γεμάτο καψίματα από τσιγάρο, το ίδιο και η καφεπράσινη μοκέτα. Μόλις αισθάνθηκε τις τραχιές ίνες της να αγγίζουν τις γυμνές πατούσες της, σφίχτηκε ακόμα πιο πολύ πάνω στην άβολη ξύλινη καρέκλα.

Είμαι ξυπόλυτη. Γιατί δεν φοράω παπούτσια; Και γιατί βρίσκομαι σ' ένα κακόφημο ξενοδοχείο και κοιτάζω τη γεμάτη χιόνια οθόνη μιας ασπρόμαυρης τηλεόρασης;

Οι ερωτήσεις χτυπούσαν σαν μπάλες του μπιλιάρδου στα τοιχώματα του κρανίου της. Και τότε τινάχτηκε, σαν να τη διαπέρασε ηλεκτρικό ρεύμα. Στράφηκε προς την πηγή του θορύβου. Προς την πόρτα, που τραντάχτηκε μία φορά, ύστερα άλλη μία και τελικά άνοιξε με πάταγο. Δύο αστυνομικοί εισέβαλαν στο δωμάτιο. Και οι δύο ένστολοι και οι δύο οπλισμένοι. Στην αρχή έστρεψαν τα όπλα τους πάνω της. Στη συνέχεια, όμως, τα χαμήλωσαν αργά, και η ένταση στο πρόσωπό τους μετατράπηκε σε σαστισμένη φρίκη.

«Τι στην οργή συνέβη εδώ;» ακούστηκε να ρωτάει ο πιο κοντός από τους δύο, που είχε σπάσει την πόρτα και είχε μπει πρώτος μέσα. «Τραυματιοφορείς!» φώναξε ο άλλος. «Έναν γιατρό. Χρειαζόμαστε αμέσως βοήθεια!»

Δόξα τω Θεώ, σκέφτηκε εκείνη, για δεύτερη φορά μέσα σε

λίγα δευτερόλεπτα. Ο φόβος τής έκοβε την ανάσα, πονούσε σε όλο της το κορμί, έζεχνε ολόκληρη κόπρانا και ούρα. Όλα αυτά, σε συνδυασμό με το γεγονός ότι δεν είχε ιδέα πώς βρέθηκε εκεί, θα ήταν αρκετά για να την οδηγήσουν στην παράνοια, αλλά τουλάχιστον τώρα στέκονταν μπροστά της δύο αστυνομικοί και καλούσαν ιατρική βοήθεια. Κάτι όχι ιδιαίτερα ευοίωνο, αλλά σαφώς προτιμότερο από τον τρελό με το πυρακτωμένο σίδερο.

Έπειτα από λίγο, ένας φαλακρός γιατρός με στολή διασώστη και σκουλαρίκι στο αφτί μπήκε τρέχοντας στο δωμάτιο και γονάτισε δίπλα της. Προφανώς, οι δυνάμεις της αστυνομίας είχαν φέρει μαζί τους και ασθενοφόρο. Ούτε αυτό ήταν ιδιαίτερα καλό σημάδι.

«Μπορείτε να με ακούσετε;»

«Ναι...» απάντησε εκείνη στον γιατρό με τους μαύρους κύκλους που έμοιαζαν με τατουάζ κάτω από τα μάτια του.

«Δεν φαίνεται να με καταλαβαίνει».

«Όχι, όχι, λάθος κάνετε. Σας καταλαβαίνω». Προσπάθησε να σηκώσει το χέρι της, αλλά οι μύες της δεν υπάκουσαν.

«Πώς λέγεστε;» Ο γιατρός έβγαλε από την τσέπη του έναν λεπτό φακό κι έστρεψε το φως του στα μάτια της.

«Βανέσα...» του απάντησε βραχνά και κατόπιν συμπλήρωσε: «Βανέσα Στράσμαν».

«Είναι νεκρή;» ακούστηκε να ρωτάει ο ένας αστυνομικός από πίσω της.

«Όχι. Αλλά οι κόρες της δεν αντιδρούν καθόλου στο φως. Και δεν φαίνεται να μας ακούει ούτε να μας βλέπει. Βρίσκεται σε κατατονία, ίσως και σε κώμα».

«Τι ανοησίες είναι αυτές;» ούρλιαξε η Βανέσα κι έκανε να σηκωθεί, αλλά δεν κατάφερε ούτε το χέρι της να κουνήσει.

Τι στο καλό συμβαίνει;

Επανελάβε τη σκέψη της δυνατά, προσπαθώντας να μιλήσει όσο πιο καθαρά γινόταν. Κανένας, όμως, δεν έδειχνε να την ακούει. Αντίθετα, της γύρισαν όλοι την πλάτη και άρχισαν να μιλούν με κάποιον άλλο, την παρουσία του οποίου δεν είχε προσέξει τόσο ώρα.

«Και πόσο καιρό είπατε ότι δεν έχει βγει καθόλου από το δωμάτιο;»

Το κεφάλι του γιατρού τής έκρυβε τη θέα προς την πόρτα, απ' όπου ακούστηκε η φωνή μιας νεαρής γυναίκας.

«Εδώ και τρεις μέρες. Ίσως και πιο πολλές. Κατάλαβα ότι κάτι δεν πήγαινε καλά με κείνη ήδη από τη στιγμή που εμφανίστηκε στη ρεσεψιόν. Αλλά είπε ότι δεν ήθελε να την ενοχλήσει κανένας».

Τι κουταμάρες λέει αυτή; Η Βανέσα κούνησε το κεφάλι της. Ποτέ δεν θα έμενα οικειοθελώς εδώ μέσα. Ούτε μία νύχτα!

«Και δεν θα σας καλούσα, αλλά αυτοί οι παράξενοι θόρυβοι δυνάμωναν, και...»

«Κοιτάξτε λίγο εδώ!» Ήταν η φωνή του κοντού αστυνομικού, ακριβώς δίπλα στο αφτί της.

«Τι πράγμα;»

«Κάτι κρατάει. Να, εκεί!»

Η Βανέσα ένωσε τον γιατρό να ανοίγει τα δάχτυλά της και να παίρνει προσεκτικά κάτι από το αριστερό της χέρι με ένα τσιμπιδάκι.

«Τι είναι, πάλι, τούτο;» ρώτησε ο αστυνομικός.

Ήταν εξίσου έκπληκτη με τους υπόλοιπους στο δωμάτιο. Δεν είχε αντιληφθεί ότι κρατούσε κάτι στο χέρι της.

«Ένα χαρτάκι».

Ο γιατρός άνοιξε το χαρτί, που ήταν διπλωμένο στη μέση. Η Βανέσα έριξε μια ματιά προς τα κει, αλλά το μόνο που είδε ήταν κάτι ακατάληπτα ιερογλυφικά. Το κείμενο ήταν γραμμένο σε μια γλώσσα που της ήταν παντελώς άγνωστη.

«Τι γράφει;» ρώτησε ο άλλος αστυνομικός από την πόρτα.

«Κάτι παράξενο...» Ο γιατρός έσμιξε τα φρύδια και διάβασε: «Με αγοράζεις απλώς για να με πετάξεις αμέσως».

Χριστέ μου! Το γεγονός ότι ο γιατρός διάβασε τις λέξεις χωρίς να κομπιάσει καθόλου την έκανε να καταλάβει το μέγεθος του εφιάλτη στον οποίο ήταν παγιδευμένη. Για κάποιον λόγο, είχε χάσει την ικανότητά της να επικοινωνεί με τους άλλους. Εκείνη τη στιγμή, η Βανέσα δεν μπορούσε ούτε να μιλήσει ούτε να διαβάσει και υποπτευόταν ότι είχε ξεμάθει και να γράφει.

Όταν ο γιατρός φώτισε ξανά με τον φακό τις κόρες των ματιών της, αισθάνθηκε ξαφνικά να μουδιάζουν και οι υπόλοιπες αισθήσεις της. Δεν μπορούσε να μυρίσει πια τη δυσωδία του κορμιού της ούτε να νιώσει τη μοκέτα κάτω από τα γυμνά πόδια της. Αισθανόταν μονάχα τον τρόπο να φουντώνει μέσα της καθώς οι φωνές γύρω της έσβηναν λίγο λίγο. Μόλις διάβασε ο γιατρός τη σύντομη φράση που ήταν γραμμένη στο χαρτάκι, την κυρίεψε μια αόρατη δύναμη.

Με αγοράζεις απλώς για να με πετάξεις αμέσως.

Μια δύναμη που άπλωνε το παγερό χέρι της και την τραβούσε ξανά προς το μέρος που δεν ήθελε να δει ποτέ ξανά· το μέρος από το οποίο είχε φύγει μόλις πριν από λίγα λεπτά.

Δεν ήταν όνειρο. Ή, μήπως, ήταν;

Προσπάθησε να πει κάτι στον γιατρό, αλλά μόλις είδε τα χαρακτηριστικά του να θολώνουν σιγά σιγά και να σβήνουν, άρχισε να αντιλαμβάνεται τι συνέβαινε – και την κατέλαβε μια

ανείπωτη φρίκη. Πράγματι δεν την άκουγαν. Ούτε ο γιατρός ούτε η γυναίκα ούτε οι αστυνομικοί μπορούσαν να μιλήσουν μαζί της. Επειδή απλούστατα δεν είχε ξυπνήσει ποτέ σ' εκείνο το παρακμιακό ξενοδοχείο. Το αντίθετο είχε συμβεί. Όταν είδε πάλι τη λάμπα αλογόνου να τρεμποαίζει από πάνω της, συνειδητοποίησε ότι πρέπει να είχε πέσει αναίσθητη μόλις άρχισαν τα βασανιστήρια. Το όνειρο δεν ήταν ο παρανοϊκός, αλλά το δωμάτιο του ξενοδοχείου· και τώρα εξανεμιζόταν μπροστά στην αποτρόπαιη πραγματικότητα.

Ή, μήπως, κάνω πάλι λάθος; Βοήθεια! Βοηθήστε με. Δεν μπορώ πια να ξεχωρίσω τι είναι αληθινό και τι όχι!

Και τότε επανήλθαν όλα. Το υγρό υπόγειο, το μεταλλικό τραπέζι, η γυναικολογική καρέκλα όπου ήταν δεμένη. Γυμνή. Τόσο γυμνή, που αισθανόταν την ανάσα του τρελού ανάμεσα στα πόδια της, στο πιο ευαίσθητο σημείο της. Και μετά είδε το παραμορφωμένο πρόσωπό του ακριβώς μπροστά στα μάτια της και άκουσε ένα στόμα δίχως χείλη να της λέει: «Απλώς μάρκαρε μια στιγμούλα το σημείο. Τώρα μπορούμε να ξεκινήσουμε».

Κι έπιασε το πυρακτωμένο σίδερο.

Σήμερα, 10.14 π.μ. –
Πολύ αργότερα, αρκετά χρόνια
μετά τον Τρόμο

«ΛΟΙΠΟΝ, ΚΥΡΙΕΣ ΚΑΙ ΚΥΡΙΟΙ; Πώς σας φάνηκε αυτή η εισαγωγή; Μια γυναίκα ξυπνάει από έναν εφιάλτη απλώς για να βρεθεί στον επόμενο. Ενδιαφέρον, ε;»

Ο καθηγητής σηκώθηκε από το μακρόστενο δρύινο τραπέζι και κοίταξε το ταραγμένο πρόσωπο των φοιτητών μπροστά του.

Μόλις τότε πρόσεξε ότι το ακροατήριό του ήταν πιο καλοντυμένο απ' ό,τι ο ίδιος, που, όπως πάντα, είχε τραβήξει στην τύχη ένα τσαλακωμένο κοστούμι από την ντουλάπα του. Ένα πανάκριβο ρούχο το οποίο πείστηκε κάποτε να αγοράσει μιας και ο πωλητής ισχυρίστηκε ότι το σκούρο μπλέιζερ ταίριαζε απόλυτα με τα μαύρα μαλλιά του, που τότε ήταν κάπως πιο μακριά – κατάλοιπο μιας μάλλον γελοίας μετεφηβικής επαναστατικότητας.

Αν σήμερα, έλειπα από τόσα χρόνια, ήθελε να αγοράσει κάτι που να ταιριάζει με την κόμη του, το κοστούμι θα έπρεπε να είναι σταχτί, ξεβαμμένο κατά τόπους και πίσω να έχει μια τρύπα σαν από κουρά καπουτσίνου μοναχού.

«Ποια η γνώμη σας, λοιπόν;»

Ένα απρόσεκτο βήμα στο πλάι τον φιλοδώρησε με ένα τσουξίμο στον μηνίσκο. Μονάχα έξι εθελοντές είχαν

εμφανιστεί. Τέσσερις γυναίκες, δύο άντρες. Σε τέτοια πειράματα, οι γυναίκες πάντα ήταν περισσότερες. Ή επειδή ήταν πιο θαρραλέες ή επειδή είχαν μεγαλύτερη ανάγκη τα χρήματα που τους έταζε η πρόσκληση συμμετοχής στο ψυχιατρικό πείραμα.

«Συγγνώμη. Κατάλαβα καλά;»

Αριστερή πλευρά, δεύτερη θέση. Ο καθηγητής κοίταξε τον κατάλογο που είχε μπροστά του, για να δει το όνομα του φοιτητή που είχε πάρει μόλις τον λόγο: *Φλόριαν Βέσελ, 3ο εξάμηνο.*

Όσο διάβαζε την εισαγωγή, ο νεαρός διέτρεχε τις αράδες με ένα καλοξυσμένο μολύβι. Κάτω από το δεξί του μάτι είχε μια μικρή ουλή σαν μισοφέγγαρο, μάλλον παράσημο από κάποιον καβγά. Άφησε το μολύβι ανάμεσα στις σελίδες κι έκλεισε τον φάκελο.

«Θέλετε να πείτε πως αυτό εδώ είναι θεραπευτικό πρωτόκολλο;»

«Ακριβώς». Με ένα καλοπροαίρετο χαμόγελο, ο καθηγητής έδωσε στον φοιτητή του να καταλάβει ότι κατανοούσε πλήρως την κατάπληξή του. Ήταν, ας πούμε, κι αυτή μέρος του πειράματος.

«Πυρακτωμένο σίδερο; Βασανιστήρια; Αστυνομία; Με όλο το σέβας, αλλά αυτό μάλλον θυμίζει έναρξη θρίλερ παρά ιατρικό φάκελο».

Με όλο το σέβας; Είχε περάσει καιρός από την τελευταία φορά που είχε ακούσει αυτή την απαρχαιωμένη έκφραση. Ο καθηγητής αναρωτήθηκε αν ο φοιτητής με την αυστηρή χωρίστρα μιλούσε πάντα έτσι ή αν έφταιγε η μελαγχολική ατμόσφαιρα του χώρου γύρω τους. Γνώριζε πως η ζοφερή ιστορία του κτιρίου είχε αποτρέψει αρκετούς φοιτητές από

τη συμμετοχή τους στο πείραμα. Διακόσια ευρώ πάνω, διακόσια κάτω, μικρή διαφορά είχε.

Αλλά εκεί ακριβώς βρισκόταν και η γοητεία του πειράματος: στη διεξαγωγή του στο συγκεκριμένο μέρος – και όχι κάπου αλλού. Δεν υπήρχε καταλληλότερος χώρος γι' αυτή τη δοκιμασία, έστω κι αν όλο το συγκρότημα μύριζε μούχλα και ήταν τόσο κρύο, που προς στιγμήν είχαν σκεφτεί να καθαρίσουν το τζάκι από τα σκουπίδια, ώστε να μπορούν να το ανάψουν. Εξάλλου, το ημερολόγιο έγραφε 23 Δεκεμβρίου, και η θερμοκρασία είχε κατρακυλήσει αρκετά κάτω από το μηδέν. Τελικά είχαν νοικιάσει δύο καλοριφέρ λαδιού, τα οποία, όμως, αδυνατούσαν να θερμάνουν επαρκώς το ψηλοτάβανο δωμάτιο.

«Όστε θυμίζει θρίλερ, ε;...» επανέλαβε ο καθηγητής. «Ξέρετε, δεν πέφτετε και τόσο έξω».

Ένωσε τις παλάμες του σε στάση προσευχής και μύρισε τα ζαρωμένα ακροδάχτυλά του, που του θύμιζαν τα τραχιά χέρια του παππού του. Βέβαια, σε αντίθεση με τον εγγονό του, εκείνος δούλευε όλη του τη ζωή στο ύπαιθρο.

«Το έγγραφο που κρατάτε στα χέρια σας βρέθηκε στο αρχείο ενός συναδέλφου μου ψυχίατρου, ονόματι Βίκτορ Λάρεντς. Φαντάζομαι πως θα έχετε συναντήσει το όνομά του στη διάρκεια των σπουδών σας».

«Λάρεντς; Δεν έχει πεθάνει αυτός;» ρώτησε ένας φοιτητής που είχε δηλώσει συμμετοχή στο πείραμα μόλις την προηγούμενη μέρα.

Ο καθηγητής κοίταξε πάλι τον κατάλογό του και είδε πως ο νεαρός με τα μαύρα, βαμμένα μαλλιά λεγόταν Πάτρικ Χάιντεν. Καθόταν κολλητά δίπλα στην κοπέλα του, τη Λίντια. Το κενό ανάμεσά τους ήταν τόσο μικρό,

που με το ζόρι θα χωρούσε να περάσει οδοντικό νήμα· κι αυτό οφειλόταν σε μια πρωτοβουλία του Πάτρικ. Κάθε φορά που η Λίντια προσπαθούσε να κουνηθεί, εκείνος άπλωνε το χέρι του και την τραβούσε πάνω του κτητικά. Φορούσε ένα φούτερ που έγραφε «Ο Ιησούς σ' αγαπάει» και, από κάτω, με μικροσκοπικά, σχεδόν αδιόρατα γράμματα: «Όλοι οι άλλοι σε θεωρούν μαλάκα». Το είχε δει ξανά αυτό το φούτερ· ο Πάτρικ το φορούσε και μια μέρα που είχε πάει στο γραφείο του να διαμαρτυρηθεί για κάποιον κακό βαθμό.

«Δεν είναι ο Βίκτορ Λάρεντς το θέμα μας εδώ», απάντησε ο καθηγητής κάνοντας ένα απαξιωτικό νεύμα. «Η ιστορία του δεν έχει καμία σχέση με το σημερινό πείραμα».

«Ποιο είναι το θέμα μας, τότε;» θέλησε να μάθει ο Πάτρικ, ενώνοντας τις φτέρνες του κάτω από το τραπέζι. Τα κορδόνια στα μποτάκια του ήταν λυτά, ώστε το επιμελώς σκισμένο τζιν του να μην μπορεί να κατέβει έως κάτω. Επειδή, σ' αυτή την περίπτωση, κανένας δεν θα μπορούσε να δει τον λογότυπο της ακριβής μάρκας στον αστράγαλο.

Ο καθηγητής δεν κατάφερε να κρύψει το χαμόγελό του. Λυτά κορδόνια, σκισμένα παντελόνια, βλάσφημα φούτερ. Κάποιος στη βιομηχανία ρούχων είχε βάλει σκοπό της ζωής του να μετατρέψει τους εφιάλτες των συντηρητικών γονιών του σε επικερδές επάγγελμα.

«Λοιπόν, θα πρέπει να γνωρίζετε κάτι...»

Κάθισε πάλι επάνω στο τραπέζι και άνοιξε μια φθαρμένη δερμάτινη τσάντα, που έδειχνε να έχει πέσει θύμα μιας εξαγριωμένης γάτας.

«Αυτό που διαβάσατε πριν από λίγο συνέβη στ' αλήθεια. Οι φάκελοι που σας μοίρασα δεν είναι παρά φωτοαντίγραφα μιας πραγματικής ιατρικής έκθεσης». Έβγαλε ένα παλιό βιβλίο τσέπης από την τσάντα του. «Αυτό εδώ είναι το πρωτότυπο». Ακούμπησε τον λεπτό τόμο επάνω στο τραπέζι.

Πάνω στο πρασινωπό εξώφυλλο ήταν γραμμένος με κόκκινα γράμματα ο τίτλος, *Ο Ψυχοθραύστης*, ενώ από πάνω υπήρχε το σκίτσο κάποιου άντρα που φαινόταν να τρυπώνει σ' ένα σκοτεινό κτίριο κατά τη διάρκεια μιας χιονοθύελλας.

«Μη σας ξεγελάει η μορφή του. Εκ πρώτης όψεως, βέβαια, μοιάζει πράγματι με συνηθισμένο μυθιστόρημα. Αλλά από πίσω κρύβονται πολύ περισσότερα πράγματα...» Ξεφύλλισε με το ένα χέρι τις περίπου τρακόσιες σελίδες του βιβλίου. «Πολλοί πιστεύουν πως τούτη εδώ η έκθεση προέρχεται από την πένα κάποιου ασθενή του. Παλιότερα, ο Λάρεντς παρακολουθούσε αρκετούς καλλιτέχνες, ανάμεσά τους και συγγραφείς». Ο καθηγητής βλεφάρισε. Μετά πρόσθεσε σιγανά: «Υπάρχει, όμως, και μια άλλη θεωρία...».

Όλοι οι φοιτητές τον κοίταξαν με ενδιαφέρον.

«Ορισμένοι θεωρούν ότι ο Βίκτορ Λάρεντς την έγραψε μόνος του».

«Μα γιατί;»

Αυτή τη φορά, τον λόγο είχε πάρει η Λίντια. Το κορίτσι με τα καστανόξανθα μαλλιά και το γκριζο ζιβάγκο ήταν η καλύτερη φοιτήτριά του. Ο καθηγητής αδυνατούσε να καταλάβει τι ακριβώς έβρισκε η Λίντια στον αξύριστο αιώνιο φοιτητή που καθόταν δίπλα της. Όπως

δεν μπορούσε να καταλάβει και για ποιον λόγο της είχαν αρνηθεί την υποτροφία, παρότι είχε πάρει το απολυτήριό της με άριστα.

«Γιατί να καθίσει ο Λάρεντς να ξαναγράψει τις σημειώσεις του υπό μορφή θρίλερ; Γιατί να μπει σε τέτοιο απίστευτο κόπο;»

«Αυτό ακριβώς θα προσπαθήσουμε να ανακαλύψουμε σήμερα. Αυτός είναι ο σκοπός του πειράματος».

Ο καθηγητής έγραψε κάτι στο σημειωματάριό του και μετά απευθύνθηκε στις κοπέλες που κάθονταν στα δεξιά του, οι οποίες δεν είχαν πει κουβέντα έως εκείνη τη στιγμή.

«Αν έχετε ενδοιασμούς, κυρίες μου, το κατανοώ απόλυτα».

Μια κοκκινομάλλα σήκωσε το κεφάλι, ενώ οι άλλες παρέμειναν προσηλωμένες στον φάκελο μπροστά τους.

«Προλαβαίνετε όλοι να το ξανασκεφτείτε. Το κυρίως πείραμα δεν έχει αρχίσει ακόμα. Μπορείτε να φύγετε και να επιστρέψετε στο σπίτι σας. Υπάρχει ακόμα χρόνος».

Οι κοπέλες έκαναν ένα αναποφάσιστο νεύμα.

Ο Φλόριαν έγειρε λίγο μπροστά κι έφερε νευρικά το δάχτυλο στη χωρίστρα του.

«Ναι, αλλά τότε τι θα γίνει με τα διακόσια ευρώ;» ρώτησε στη συνέχεια.

«Αυτά θα τα πάρει μόνο όποιος συμμετάσχει ενεργά. Και μόνο εφόσον δεν αποκλίνει από την προδιαγεγραμμένη διαδικασία του πειράματος, όπως περιγράφεται στην πρόσκληση που αναρτήθηκε στον πίνακα ανακοινώσεων. Πρέπει να διαβάσετε όλο τον φάκελο, ενώ επιτρέπονται μόνο λίγα, σύντομα διαλείμματα».

«Και μετά; Τι θα συμβεί όταν τελειώσουμε;»

«Αυτό αποτελεί επίσης μέρος του πειράματος», απάντησε ο καθηγητής».

Ο ψυχίατρος έβγαλε από την τσάντα του μια λεπτή δέσμη με έντυπα που έφεραν το έμβλημα του ιδιωτικού πανεπιστημίου.

«Παρακαλώ, όσοι μείνουν, να υπογράψουν αυτό εδώ».

Μοίρασε τις δηλώσεις συγκατάθεσης, με τις οποίες οι συμμετέχοντες απάλλασσαν το πανεπιστήμιο από κάθε ευθύνη για τυχόν ψυχοσωματικές βλάβες που ενδεχομένως να προέκυπταν από την εθελοντική συμμετοχή τους στο πείραμα.

Ο Φλόριαν Βέσελ πήρε το έντυπο, το κράτησε στο φως, και βλέποντας το υδατογράφημα της ιατρικής σχολής, κούνησε ζωηρά το κεφάλι.

«Μου φαίνεται κάπως παρακινδυνευμένο».

Έβγαλε το μολύβι από τον φάκελο, πήρε το σακίδιό του και σηκώθηκε όρθιος.

«Νομίζω ότι ξέρω πού αποσκοπεί όλο αυτό. Κι αν πρόκειται για κείνο που φαντάζομαι, τρομοκρατούμαι στην ιδέα και μόνο».

«Σας τιμά η ειλικρίνειά σας».

Ο καθηγητής μάζεψε ξανά τον φάκελο του Φλόριαν. Στη συνέχεια κοίταξε τις τρεις φοιτήτριες, που κάτι ψιθύριζαν η μια στην άλλη.

«Δεν ξέρουμε περί τίνος πρόκειται, αλλά αν αποχωρεί ο Φλόριαν, καλό θα ήταν να φύγουμε κι εμείς», είπε η κοκκινομάλλα, η μόνη από τις τρεις κοπέλες που του απηύθυνε τον λόγο.

«Όπως επιθυμείτε. Κανένα πρόβλημα».

Μάζεψε και τα δικά τους ντοσιέ καθώς οι κοπέλες έπαιρναν τα πανωφόρια τους από την πλάτη της καρέκλας τους. Ο Φλόριαν είχε φορέσει ήδη το μπουφάν και τα γάντια του και τις περίμενε στην έξοδο.

«Εσείς τι θα κάνετε;»

Κοίταξε τη Λίντια και τον Πάτρικ, που ξεφύλλιζαν αναποφάσιστοι τον φάκελο μπροστά τους.

Στο τέλος ανασήκωσαν και οι δύο αδιάφορα τους ώμους τους.

«Ας είναι. Αρκεί να μη χρειαστεί να δώσω αίμα», απάντησε ο Πάτρικ.

«Ναι, εντάξει». Η Λίντια κατάφερε επιτέλους να ξεκολλήσει λίγο από τον φίλο της. «Θα είστε κι εσείς μαζί μας όλη την ώρα. Έτσι δεν είναι;»

«Ναι».

«Και το μόνο που πρέπει να κάνουμε είναι να διαβάσουμε; Τίποτε άλλο;»

«Έτσι ακριβώς».

Πίσω τους ακούστηκε η πόρτα να κλείνει. Οι άλλοι είχαν φύγει δίχως να χαιρετήσουν.

«Τότε εγώ είμαι μέσα. Τα χρειάζομαι αυτά τα χρήματα».

Η Λίντια κοίταξε τον καθηγητή με ένα βλέμμα που επισφράγιζε εκ νέου τη σιωπηρή τους συμφωνία εχεμύθειας.

Το ξέρω, της απάντησε νοερά, συνοδεύοντας τη σκέψη του με ένα σύντομο, διακριτικό νεύμα.

Φυσικά και χρειάζεσαι τα χρήματα.

Ήταν ένα πολύ ζεστό Σαββατοκύριακο του Απρίλη τότε που ένα κύμα μεμψιμοιρίας τον είχε ξεβράσει στην προσωπική της ζωή.

Ο μοναδικός φίλος του τον είχε συμβουλέψει να «ξεφύγει από τα συνηθισμένα» αν ήθελε να ξεχάσει, επιτέλους, το παρελθόν. Έπρεπε να κάνει κάτι που δεν είχε επιχειρήσει ποτέ. Ύστερα από τρία ποτά πήγαν σ' εκείνο το μπαρ. Τίποτα το συναρπαστικό. Μόνο ένα ανώδυνο, βαρετό σόου. Αν παρέβλεπες το γεγονός ότι τα κορίτσια χόρευαν γυμνόστηθα, οι κινήσεις τους δεν ήταν πιο προκλητικές από κείνες μιας μέσης έφηβης σε κάποια ντισκοτέκ. Και, κατά τα φαινόμενα, δεν υπήρχαν ούτε ιδιωτικά σεπαρέ.

Και πάλι, όμως, ένιωθε σαν γερολιγούρης όταν ξαφνικά εμφανίστηκε μπροστά του η Λίντια με τον κατάλογο των κοκτέιλ. Χωρίς ζιβάγκο και στέκα στα μαλλιά. Φορούσε τη φούστα μιας μαθητικής στολής – και τίποτα περισσότερο.

Πλήρωσε το κοκτέιλ του δίχως να το πει, παράτησε σύζυλο τον φίλο του και χάρηκε αφάνταστα όταν, στο επόμενο μάθημα, την είδε να κάθεται και πάλι στην πρώτη σειρά. Δεν είχαν πει ποτέ τίποτα γι' αυτό, και ήταν βέβαιος πως ο Πάτρικ αγνοούσε παντελώς την παράλληλη απασχόληση της κοπέλας του· παρά το γεγονός ότι ο ίδιος έδινε την αίσθηση ότι σε τέτοια μέρη γνώριζε τον μπάρμαν με το μικρό του όνομα, δεν έδειχνε ιδιαίτερα ανοιχτόμυαλος ως προς το κορίτσι του.

Η Λίντια αναστέναξε σιγανά και υπέγραψε το έντυπο παραίτησης από κάθε αξίωση.

«Στο κάτω κάτω, τι μπορεί να πάει στραβά;» ρώτησε την ώρα που υπέγραφε.

Ο καθηγητής ξερόβηξε, αλλά δεν είπε τίποτα. Έριξε απλώς μια διερευνητική ματιά στις δύο υπογραφές και στη συνέχεια κοίταξε το ρολόι του.

«Ωραία. Τότε είμαστε έτοιμοι».

Χαμογέλασε, κι ας το έκανε με βαριά καρδιά.

«Αρχίζει το πείραμα. Πηγαίνετε, παρακαλώ, στη σελίδα 7 του ιατρικού φακέλου».

17.49 μ.μ., προπαραμονή Χριστουγέννων – Εννιά ώρες και σαράντα εννιά λεπτά πριν από τον Τρόμο

*Σελ. 7 κ.ε. του ιατρικού φακέλου υπ' αρ. 131071/ΒΛ
Η περαιτέρω ανάγνωση επιτρέπεται
μόνο με ιατρική επίβλεψη.*

«Λοιπόν, έχουμε και λέμε...»

Γονατισμένος όπως ήταν στο πάτωμα, ο Κάσπαρ άκουγε τη φωνή της ηλικιωμένης γυναίκας υπόκωφα, σαν να τους χώριζε μια κλειστή πόρτα.

«Μια νύχτα, ένας πατέρας με τον γιο του ταξιδεύουν σ' έναν χιονισμένο δρόμο μέσα σ' ένα σκοτεινό δάσος. Κάποια στιγμή, ο πατέρας χάνει τον έλεγχο του αυτοκινήτου και πέφτουν πάνω σ' ένα δέντρο. Ο πατέρας πεθαίνει ακαριαία. Το αγόρι επιβιώνει, αλλά είναι βαριά τραυματισμένο και μεταφέρεται αμέσως στα Επείγοντα. Όταν, όμως, έρχεται ο χειρουργός, πανικοβάλλεται: “Θεέ μου, δεν μπορώ να χειρουργήσω αυτό το αγόρι. Είναι ο γιος μου!”».

Έπειτα από μια σύντομη σιωπή, η ηλικιωμένη γυναίκα, που καθόταν στο κρεβάτι της, είπε θριαμβευτικά: «Πώς είναι δυνατόν κάτι τέτοιο αφού το αγόρι δεν έχει δύο πατεράδες;».

«Ιδέα δεν έχω».

Ο Κάσπαρ είχε κλείσει τα μάτια και στηριζόταν εξ ολοκλήρου

στην αίσθηση της αφής ενώ προσπαθούσε να επιδιορθώσει την τηλεόραση. Γι' αυτό και δεν μπορούσε να δει, παρά μόνο να εικάσει, το περιπαικτικό χαμόγελο της ηλικιωμένης γυναίκας πίσω από την πλάτη του.

«Αχ, ελάτε τώρα... Δεν είναι, δα, και τόσο δύσκολος γρίφος για έναν άντρα με τη δική σας ευφυΐα».

Ο Κάσπαρ τράβηξε το χέρι του από την πλάτη της ογκώδους τηλεόρασης και στράφηκε προς την Γκρέτα Καμίνσκι κουνώντας το κεφάλι του.

Η εβδομηνταεννιάχρονη χήρα τραπεζίτη είχε χτυπήσει την πόρτα του πριν από πέντε λεπτά, παρακαλώντας τον να ρίξει μια ματιά στο «χαζοκούτι» της. Έτσι αποκαλούσε τη θηριώδη τηλεόραση, που φάνταζε δυσανάλογα μεγάλη για το μικροσκοπικό δωμάτιό της στον τελευταίο όροφο της Κλινικής Τόιφελσμπεργκ. Και, φυσικά, της έκανε τη χάρη, παρόλο που ο καθηγητής Ράσφελντ του το είχε απαγορεύσει ρητά. Ο διευθυντής της κλινικής δεν ήθελε να βγαίνει ο Κάσπαρ χωρίς επίβλεψη από το δωμάτιό του.

«Φοβάμαι πως οι γρίφοι δεν είναι το φόρτε μου, Γκρέτα», πρόλαβε να της πει προτού τον πιάσει βήχας από τη σκόνη που είχε μαζευτεί πίσω από την τηλεόραση. «Εξάλλου δεν είμαι γυναίκα. Αδυνατώ να κάνω δύο πράγματα ταυτόχρονα».

Κόλλησε ξανά το κεφάλι του στον τοίχο δίπλα στην τηλεόραση και προσπάθησε άλλη μία φορά να ψαχουλέψει στα τυφλά τη μικροσκοπική υποδοχή για το καλώδιο της κεραίας στην πλάτη της. Το ασήκωτο έπιπλο αρνούσαν να απομακρυνθεί έστω κι ένα χιλιοστό από τον τοίχο.

«Κουταμάρες!» Η Γκρέτα χτύπησε δύο φορές με την παλάμη της το στρώμα. «Αχ, ελάτε, Κάσπαρ, μην κάνετε σαν μωρό!»

Κάσπαρ.

Το παρατσούκλι του το είχαν δώσει οι νοσηλευτές.

Κάπως έπρεπε να τον φωνάζουν, μιας και κανένας δεν ήξερε πώς λεγόταν στ' αλήθεια.

«Γιατί δεν κάνετε μια προσπάθεια; Και πού ξέρετε; Μπορεί να κρύβετε μέσα σας έναν βασιλιά των γρίφων και απλώς να μην το θυμάστε. Άλλωστε δεν θυμάστε τίποτα!»

«Λάθος...» αποκρίθηκε πνιχτά εκείνος, σπρώχνοντας λίγο ακόμα το χέρι του στη σχισμή ανάμεσα στην τηλεόραση και στον τοίχο. «Θυμάμαι πώς να δένω τη γραβάτα μου, να διαβάζω ένα βιβλίο ή να κάνω ποδήλατο. Μόνο τα βιώματά μου έχω ξεχάσει».

«Η πρακτική γνώση σας έχει παραμείνει σε μεγάλο βαθμό αλώβητη», του είχε πει στην αρχή της πρώτης συνεδρίας τους η δόκτωρ Σοφία Ντορν, η ψυχίατρος η οποία τον παρακολουθούσε. «Ωστόσο, όλα όσα σας καθορίζουν συναισθηματικά, τα στοιχεία, δηλαδή, που συνιστούν την προσωπικότητά σας, έχουν χαθεί, δυστυχώς». Οπισθόδρομη αμνησία. Απώλεια μνήμης.

Δεν μπορούσε να θυμηθεί ούτε το όνομά του ούτε την οικογένειά του ούτε τι δουλειά έκανε. Δεν ήξερε καν πώς είχε βρεθεί σ' αυτό το πολυτελές ιδιωτικό θεραπευτήριο. Το παλιό κτίριο της Κλινικής Τόιφελσμπεργκ βρισκόταν στην άκρη της πόλης, στο ψηλότερο βουνό του Βερολίνου, ένα τεχνητό βουνό το οποίο σχηματίστηκε από τα ερείπια των κτιρίων που ισοπεδώθηκαν κατά τους βομβαρδισμούς του Β' Παγκόσμιου Πολέμου. Το Τόιφελσμπεργκ, το «Βουνό του Διαβόλου», ήταν πλέον μια χορταριασμένη χωματερή, στην κορυφή της οποίας βρίσκονταν οι εγκαταστάσεις τηλεφωνικών υποκλοπών του

Αμερικανικού Στρατού από την εποχή του Ψυχρού Πολέμου. Η τετραώροφη έπαυλη που φιλοξενούσε την κλινική όπου νοσηλευόταν ο Κάσπαρ λειτουργούσε παλιότερα ως λέσχη των αξιωματικών των μυστικών υπηρεσιών· μετά την πτώση του Τείχους του Βερολίνου, την αγόρασε σε πλειστηριασμό ο διαπρεπής ψυχίατρος και νευροραδιολόγος Σάμουελ Ράσφελντ, την ανακαίνισε μετατρέποντάς τη σε πολυτελές κτίριο και την κατέστησε ένα από τα κορυφαία νοσηλευτικά κέντρα για ψυχοσωματικές παθήσεις. Τώρα η κλινική δέσποζε πάνω από το δάσος του Γκρουνεβαλντ σαν απόρρητο κάστρο και ήταν προσβάσιμη μόνο από τον στενό ιδιωτικό δρόμο στον οποίο είχαν βρει τον Κάσπαρ πριν από σχεδόν δέκα μέρες. Αναίσθητο και καλυμμένο από μια λεπτή στρώση χιονιού, με συμπτώματα υποθερμίας.

Εκείνο το βράδυ, ο Ντιρκ Μπάχμαν, ο επιστάτης της κλινικής, είχε μεταφέρει τον Ράσφελντ με το αυτοκίνητο σ' ένα ραντεβού στο Νοσοκομείο του Βέστεντ. Αν επέστρεφε έστω κι έπειτα από μία ώρα, ο Κάσπαρ θα είχε πεθάνει από το κρύο στην άκρη του δρόμου. Καμιά φορά αναρωτιόταν μήπως αυτό ήταν προτιμότερο.

Επειδή μια ζωή δίχως ταυτότητα δεν διαφέρει και πολύ από τον θάνατο. Έτσι δεν είναι;

«Μην υποβάλλετε τον εαυτό σας σ' αυτό το μαρτύριο», τον μάλωσε η Γκρέτα, θαρρείς και είχε διαβάσει τις ζοφερές σκέψεις του.

Το ύφος της θύμιζε πιο πολύ γιατρό παρά ασθενή που πάθαινε κρίσεις πανικού όταν έμενε πολλή ώρα μόνη της.

«Η μνήμη μοιάζει με μια όμορφη γυναίκα», του εξήγησε όσο εκείνος έψαχνε ακόμα την υποδοχή για το καλώδιο της κεραίας.